

ASEELLINEN VALLANKUMOUS

Kirjoitt
M. Hähl

Kustantaja:
Osuuskunta Wisa r. l., Porwoo.

Useellinen Wallantumous.

Esittänyt

M. Sahl.

Hormoo

Osuuslunta Wija r. l.

Boston
Suomalaisen Kirjapaino 1910.

Lutijalle.

Tämän kirjan ensimmäinen painos on ilmestynyt Amerikassa. Kirjan koonpanossa on siis pidetty filmillä etupäässä amerikalaisia oloja, jonka pyydän lukijain suostollisesti muistamaan, jos kirjasssa esitettyt ajatukset eivät kokonaan soveltuisi Suomen oloihin.

Kirjan ensimmäisen painoksen ilmestymisestä on vuosi kulunut ja sillä ajalla on ainakin amerikalaisissa murhakoissa tehty tuntuvia parannuksia ja nyt aivan viimepäivinä on useamman maan sotilaslaitoksissa kehitetty ilmalaiwoilla, niiden mitä erilaisempiin sotataroituksiin sovelluttamiseksi. Usiantuntijain piireissä pidetään jo yleensä warmana, että ilmalaiwoja voidaan käyttää hirmuisimpana tuhon tuojana kaupunkien hävityksessä ja yhteen kotoontuneiden joukkojen murhaamisessa. Mainittuihin seikkoihin katsoen pitäisi siis jonkunverran selostaa tärkeimpiä viimeisistä parannuksista murhakoissa — sillä merkitseehän se sitä, että siviilihenkilöiden puolelta suunniteltava aseellinen vallanku-

mous tulee yhä mahdottomammaksi käytännössä
toteuttaa — mutta sellaiseen liianhkeen en kuitenkaan
tällä kertaa ole tilaisuudessa.

M. Sahl.

Nykyinen asema.

Meillä on valtiomuoto, jonka vertaista rauhasa historia ei tiedä ja hallitus joka kykenee rauhaa säilyttämään paremmin kuin koskaan ennen — väittävät porvarit, jos sosialistit sanovat anarkian, fetajorron ja joiden kapitalistisissa valtioissa valittaman.

Tuo porvariemme rauhanjulistus ei ole totta, eikä voi tullaakaan todeksi heidän valtiomuodossaan ja heidän hallituksensa aikana.

On totta, että juurivaltojen väliset sodat ovat vähentyneet, mutta rauha, siinä ymmärryksessä, että se olisi kokonaisen kansalukkojen mielisä, ei ole toteutunut. Valtioiden sisäiset taistelut ovat sitä mutaa kiihtyneet kuin ulkonaiset sodat ovat vähentyneet. Sisäinen sota, taistelu vallankumouksen puolesta ja sitä vastaan, on tullut päiväjärjestykseen.

Näin sentähden kun kotimainen työväen jaapi yhä juurisuuntaisemman muodon ja tulee yhä voimaperäisemmäksi. Kapitalistien työväenhuuto nykyään

kuuluu: — „Sallittua tarvoim kotimaiset marffinat ja silloin ulkomaiset seuraavat itsestään“.

Mitä ovat puheet rauhasta asiain tällä kannalla ollessa? Waletta, petosta, jota tiikerin irvistyksellä huudetaan valtion sotakoneiden tafaa ja ulkokuulatulla lampaan naamalla julistetaan saarnastuoleista.

Muotiiin tulleet valtojen wäliset „rauhankonferenssit“ ovat naurettawaa nulle-ilweilyä, rauhan-
aatteen kustannuksella. Mitäpä woivat tehdä todella rauhan hyväksi valtiot, joiden wallassaoleman luolan koto olemassaolo perustuu ainakin kotimaiselle ryöstölle. Ja „rauhankonferenssit“, fiirtomaapolitiikka ja kanjainwäliset kauppaopimukset, joiden avulla ulkomaisia sotia loetetaan wälttää, eiwät pyrikkään kotimaisista ryöstöä lieventämään, päinwastoin. Ne edistäwät sitä. Ja sijäinen rauhattomuus kaswaa sitä mufaa.

Rahdestymmenes vuosijata ei ole rauhan ewankeliumin, waan sotahuutojen ja taistelujen vuosijata.

Yhdeksästoista vuosijata oli wallankumousten vuosijata ja tämä vuosijata tulee seuraamaan edeltäjänsä, mieläpä paljon suuremmasja mitassa, erittäinkin jos kysymyksen ottaa kaikkien teollisuusmaiden kysymyksenä. Taistelualueet laajenewat, taistelutawat kehittywät, tarloitusket suurenewat ja selwenewät ja taistelujen seuraukset tulewat sywemmille käywiksi. Taistelujen synnyttäjä, wallankumoushenki, jolla on

synnä ja synnyttäjänjä luokkavastakohtisja, ei ole laimenemasja, päinvastoin. Basta tällä vuosifadalla se valtaa niin laajoja alueita ja niin lukuisia kansajoukkoja, että tähänastinen historia ei tiedä mistään sellaisesta kertoa. Nytyisin omella olevan vallankumouksen henti valtaa kaikki samalla taloudellisella kehityksasteella olevat valtiot ja laajenee niissä saman suuntaisesti. Sen lisäksi eroittaa tämän vuosifadan vallankumoustaistelut edellisistä se, että itje taistelijat, vallankumouksen käytännölliset tetijat toimivat yhä enemmän itjetietoisesti sekä taistelutapaan, että taistelujen seurauksiin ja vallankumouksen nähden.

Kun itje vallankumouksen tarvitijat tulevat jelsville vallankumouksen välttämättömyydestä ja kehittyvät itjetietoisiksi siitä, ketä ja mitä varten heidän on taisteltava, seuraa siitä, että yhä voimakkaammalla, olevista oloista lähtevällä agitafionilla pyritään saamaan yhä juurempia joukkoja mukaan, jolle taas selitetään vallankumouksen välttämättömyyttä ja tarpeellisuutta, niin taloudellisessa kuin jirveellisessäkin ymmärryksessä. Ja tässä tehtävässä onnistutaan. Kuuluuhan vallankumous historiallisesti kehittyvän yhteiskunnan luonteeseen. Vallankumouksellisten joukkojen kasvaminen ja vallankumousalueen laajeneminen kulfemat nykyään rinnan ja edistyvät vuosittain.

Usiain tällä kannalla ollessa rauhallisesta mielestä ei voi olla puhuttakaan. Sitä taistelun tulta, jota hehkuu kaikkien nykyisten suurvaltojen omassa valtioruumiissa, sitä ei voida „rauhankonferenseilla“, kansainvälisillä tullitarifeilla, kauppasopimuksilla ja „onnistuneella siirtomaapolitiikalla“ tukahduttaa. Niin kauan kun on olemassa kapitalisminia, joka harjoittaa kotimaista ryöstämistä aivan kuin korkeaa kansallishyötyä, puheet rauhasta ovat sireenilauluja, joita kuuntelevat saamattomat rahjuukset ja ne, joille perustuslaillisesta poliisirauhasta on erityisiä etuja.

Se, jollaisen ihmisen tietämä tosiasia, että „rauha on jotaa parempi“ ei merkitse mitään käytännöllisessä elämässä niin kauan kun taistelujen yhteiskunnalliset syyt ovat olemassa. Niin kauan kun luokkavastakohtat pysyvät ennallaan, vieläpä yhä kärjistyvät, voidaan „rauhan palmuilla“ korkeintaan seppelöidä joku ihanteellinen kirjailija, mutta eduisista riitelemien ja tappelemien luokkien välistä juopaa eivät rauhan saarnat kylene edes näennäisestiään launistamaan, jopa sitte rauhaa rakentamaan. — Mikelleään porvari puolueelle rauhan harrastus ei voi kuuluaakaan muuna kuin ullokkullattuna tunnustustijena.

Rauhanaatetta edistää, rauhaa rakentaa ja säilyttää nykyisissä valtioissa voi ainoastaan työväenluokka, ja ainoastaan se. Sosialidemokratinen puolue

tässä niinkuin muisfain fyysmyksissä, on se puolue, jota edustaa työväenluokan tarvetta ja lantaa. Sosialidem. puolue harrastaa enemmän ja pysyvämpää rauhaa kuin yksikään muu puolue. Se tahtoo poistaa sekä ulkonaiset että sisälliset sodat. Sijäisen sodan, lakot, kapinat ja vallankumoukset poistaa soj. dem. puolue hävittämällä luokkaedut, joista luokkataistelut, sijainen jota johtuu. Ulkonaisen sodan poistaa se valtaan päästyänsä, laffauttamalla anastus- ja valtauspolitikan, josta valtojen väliset sodat ja siirto-maarettelöt ovat seurauksena.

Soj. dem. puolue ei kuitenkaan voi näitä tarkeitensa kokonaan toteuttaa ennenkuin se pääsee hallitsevaksi puolueeksi, ja siksi se taas ei pääse muutoin kuin lopullisen vallankumouksen kautta. Tästä päämäärästänsä soj. dem. puolue ei voi eikä saa luopua eikä vähääkään siitä tinkiä. Jos se jen tekee, ei se enää ole työväenluokan vapauttaja. Mutta historiallisesti tehittyneen valtion vallankumouksella on luonnollisesti warmat ehtonsa, ja ainoastaan niiden alaisena se voipi toteutua. Sen tähden: sitä parempi mitä pikemmin ja selvemmin jokainen työväenluokan jäsen ja erittäinkin soj. dem. puolueeseen kuuluma tietää milloin ja mitenkä työväenluokka voipi vallankumouksen aina sen wiimenäytökseen asti suorittaa; suorittaa sen niin, että voitto jääpi pysyväksi, j. o., että vastavallankumous ei enää voi nousta

niin voimakkaaksi, että se kykenee hallitsemaan nousseen proletariatin pyyhkäisemään asemiltaan, niinkuin se teki vuoden 1871 Pariisin kommunille. Tärkeä merkitys on pantava myös sille, että kyettäisiin juurruttamaan vallankumous mahdollisimman vähällä veren vuodatuksella ja hyödyllisen omaisuuden hämityksellä, ja, jos mahdollista, ilman verettömästi ja ilman omaisuuden hämitystä.

Misjään tapauksessa ei kannata kokeilla aseellista vallankumousta. Se täytyään nytä tekemään, kun kerran aletaan. Muusja tapauksessa on parasta kestää erillään kolo aseellisesta toiminnasta. Työväenluokalle tulee liian kalliksi kokeilu aseellisen vallankumouksen tiellä. Ja muistettakoon myös että sosialistipuolueen periaatteessa tähtyy jyrkästi edustaa yleistä aseiden riisumista, siis aseetonta rauhaa ja että se ei mitenkään pyri saattamaan vallankumousta aseelliseksi eikä juosi aseellista toimintaa vallankumouksen valmistuskeinona. Emme koskaan antaannu aseelliseen taisteluun vain sentähden että saisimme tapella ja veriseästi kostaa, vaan ainoastaan silloin jos olemme siihen paloitettuja ja jos puolellamme ovat sellaiset ehdot, että voitto on varmasti todennäköistä. Päätysymys onkin nyt siitä onko näitä aseellisen taistelun voitonkehjoja nykyisellä työväenluokalla olemassa.

Ajeellisen toiminnan harrastajat.

Ajeellisen toiminnan varsinaisia harrastajia ja sen köyhälistön luokkataisteluun sitoutujia ovat anarhistit, ihanteellisimmat sosialistit ja hallitusten poliittisen palvelukseksi olevat provokaattorit.

Varsinaisista anarlisteista mainittujen tässä yhteydessä ainoastaan sen verran, että käytännölliset heistä panevat pääpainon väkivallan teolle, sekä yksittyisten että joukkojen toimeenpanemille.

Meidän päiviemme ihanteellisista sosialisteista ne, jotka työjärjestyksessä jotain toimivat, ovat enimmäkseen „kansan asian palvelukseen antautuneita“ herrasmiehiä, jotka uskovat vallankumoukseen niin perinpohjin että luulevat sen mahdolliseksi heti kun he ovat sen uskonnustutustuksensa ottaneet, kun se heidän aivoissaan on valmiiksi kypsänyt.

Tällaisilla „kansan asian palvelukseen antautuneilla“ hävinneillä herrasmiehillä ei ole köyhälistön luokkataistelun ääriäviivatkaan selvillä. He eivät ole tottuneet välittämään äärimäisyksiä, jota köyhälistön luokkataistelussa on välittämätöntä, vaan

etivät niitä ja kiihottavat niihin. Luokkataistelu ei ole syöppynyt heille veriin kokonaisia sukupolvia kestäväksi wakaumuksiksi, vaan on se heille ainoastaan hetken tunnelisyömy. Ja kiltipä he ovatkin teennäijien wallankumouksen kiivaita harrastajia. Mitä mahdollommalta voitto näyttää sen hermostuneemmaksi he tulevat ja sitä kiivaammin yllättävät aseelliseen toimintaan heti, saarnaten suurista ihanteellisista ihmisoikeuksista, jotka taistelun aikana odottavat.

Syövin useat näistä ihanteellisista tuulihatuisista ovat anarkistien henkiheimolaisia. Se tuomitsevat parlamentarismin ja väittävät että köyhälistö ei voi mitään voittaa rauhallista tietä. Wäliparannuksetkin ovat woiman pelosta annettuja. Ja sentähden pienemmätkin wäriwallat henkeä ja omaisuutta vastaan ovat paikallaan: ne kun herättävät pelkoa wallasfaolijoissa ja sitä tietä palottavat myönnötyksiin. Tämän lajin wallankumousmiehillä on aina salaiset hommansa työwäenjärjestöissä, jos he onnistuvat pääsemään niissä waukuttamaan. Salaiisten järjestöjen perustaminen, aseiden hankkiminen ja mielettömien kapinayritysten suunnitteleminen on heidän mielitehtävänsä. Vielä tänä päivänä esitetään aimon järjellisinä astein luokkataisteluleinoja, jotka eivät ole wähääkään järjellisempiä kuin englantilaisen Chartisti-liikkeen aifuisen Stephensin neu-

roma tulitikku-wallantumous. (Stephens sanoi: On ase, jota lapsetkin voi käyttää: Pari tulitikkua ja tuffo terroaan lastettuja olkia — ja hallitus on voimaton tätä ajetta vastaan.)

Järjettömyyksiä järjestömyys on hyödyllisen omaisuuden hävittäminen, eikä sitä saa mitäänlaisen wallantumouksen nimesjā juosia eikä sallia. Ranskalaiſten „punanen kullo“, (tarfoittaa aateliſkartanoiden polttamista Ranskan wallantumouksen aikana), ei ole mitään luokkataiſtelukeinojen ihanne enempi kuin Stephenſin neuvoſaan voi olla järjellinen. — Mitāhān parannuksia voifimme panna toimeen yhteiſkunnasjā, jonka omaisuuden wallantouſraivoſſamme porokſi polttaifimme.

Lapſellifen warmasti uſkovat ihanteellifet voittoon, joſ wain kansa heidān keinonſa hymākſyy. Siitā yſſinfertaiſeſtā toſiaſiaſtā, ettā työwāenluokka muodostaa enemmistöſn laikiſjā maiſſjā, wetāwāt heſen johtopāätökſen, ettā tarwitſee wain saada tāmā joukko innoſtumaan aſeelliſeen toimintaan ja voitto on warmā. Ei mulla tarwita muuta kuin innoſtusta, ſankarimaiſtā rohkeutta, kuoleman halwekſimistä, pyhāā uhrautumifen halua nyhjiſen ja tulewan ſukupolwen wapauden hymākſi ja kolo wallantouſkſyſymys on ſillä ratkaiſtu.

Edeelliſten liſäſſi tunteutuu työwāenjärjeſtöihin poliſſien palkkaamia loiraſieluja, promolaattoreita.

Seidän tehtävänsä on: kiihottaa työläisiä aseelliseen toimintaan, kapinayrityksiin, yllityksiin murhiin ja työväkyyksiin, ja panna niitä toimeen järjestyneen työväen laiskuun. Tämän hallituksen harjoittaman provokaationin tarkoitus on: saada näennäinen syy, jonka nojalla se pääsee toimeenpanemaan joukkovangittumisia ja teurastuksia ja sitä tietä ehkäisemään todellisen vallantumousliikkeen laajenemista. Tämä provokaationi näkyy tulevan sitä enemmän päiväjärjestykseen, mitä lähemmäksi vallantumousta kapitalismin yhteiskunta kehittyy. Salaiset vallantumousjärjestöt ovat provokaattorien työkaluja. Missä on salaisia järjestöjä, siellä myös on provokaattoreita. Venäjän sosialivallantumouksellinen puolue Ufer-juttuineen ja Suomen salaiset koplat Mustosjuttuineen ovat siitä viimeisiä todistuksia.

Aseellisen toiminnan lietsojat saavat kannatusta ja apua toimilensa sellaisilta työväenluokan aineiltilta, jotka eivät tunne sota-aseiden historiallista kehitystä ja jo tehtyjen vallantumouksien eräitä sotaopillisia suhteita, kussakin eri tapauksessa. Erittäinkin silloin kun aseellisen toiminnan miehet saavat tilaisuuden kapinayritykseen, leimahtaa innostus hyvin laajalle. Ja hyvin usein koetetaan saada aivan mitättömän pieni joukko metelöimään, tarkoituksella sytyttää ja levittää innostusta laajempiin kansanjoukkoihin. — Vapaaehtoisesti uhrautumaan lähte-

neiden taistelulla kun todellakin on se ominaisuus, että se herättää myötätuntoa, hurmaa ja innostaa osaottamaan, ollonpa entisten samanlaisten taistelujen tulos ollut, kumpi tahansa: voitto tai tappio.

Voiton varmuus tämän laatuissa taisteluissa jätetäänkin kokonaan sen varaan kuinka laajalle innostus leviää. Vakuunpanijoita (elleivät ole promokaattoreita) innostaa ainoastaan vallankumoustaistelun ihanteellinen puoli: hyvä ihanteellinen tunne, joka täskee ennen sankarina kaatumaan kuin raukkana taistelematta hiljaa jortumaan, kuihtumaan ja kuolemaan. Tämä ihanteellinen „vapauden alttarille“ uhrautumisen halu ja katkera inho „orjan elämään“ ovat kauniita tunne-elämän ominaisuuksia, mutta harvoin ne johtavat sellaisien taistelutekojen valitsemiseen, joiden avulla voittamisen mahdollisuus olisi edes todennäköinen. Taistelutekojen valitsemisessa nykyistä valtiomahtia vastaan tarvi-taan historiallisia ja tilastollisia tietoja enemmän kuin ihanteellista innostusta „voittaa tai kuolla.“

Tunne-elämän innostamat aseellisen toiminnan miehet kiihottaessaan aseelliseen toimintaan, näkyvät hyvin usein unohtavan, että vallankumouksien historiaa on otettava huomioon muuttakin kuin historialliset marttyrikuunut ja vuotuiset „pyhiinvaellukset vapauden sankarien“ haudoille. On ennen kaikkea otettava huomioon aseellisen taistelun voi-

ton mahdollisuus, s. o., päästäänkö tarloituksen perille vai ei. Ei riitä, se, että ollaan selville ainoastaan tarloituksesta, mitä warten taistellaan, kaadutaan ja kuollaan. Se, jota lähtee nykyistä waltio-mahtia vastaan aseelliseen taisteluun woimiansa mittaamatta, ainoastaan sentähden, että hänen afiansa on oikea, on päänsä seinään puskija eikä woi hyödyttää köyhälistön luokkataistelua, päinwastoin. Onnistumattomat wallankumouksyritykset enemmän wathingoittawat kuin hyödyttawat köyhälistön luokkataistelua, enemmän hidastuttawat kuin jouduttawat työwäenluoan lopullista woittoa. Sellaisista yrityksistähän hallitus aina saapi hyvän syyn ritoslain käyttämiseen ankarimmalla tawalla ja joukkoteurastuksiin. Ei telpaa se puheenparfi, jota sellaisissa tapauksissa aina kerrotaan, jota kuuluu: „Aatteita ei woida tappa. Wainosta ja wurestä ne entistä ehompana nouserwet“. — Wäite aatteiden fuolematomuudesta ei ole mitään ehdoton totuus. Aatteet woidaan tappa käytännöllisesti waiwuttamasta aina wuosikymmeniksi silloin kun tapetaan tai suljetaan wankiloihin ne ihmiset, jotka näitä aatteita itsetietojesti edustawat. Wallankumouksen aate fuolee tai waimentuu määrätynsi ajalji itsensä wallankumouksellisten suun sulkeutumisen mukana. Se, jota kehottaa työwäenluokkaa toimintaan, josta on seuraufjena werilöylyjä ja joukkowangitsemista, tekee

wallanfumuusafialle ja työväenluotalle huonon palveluksen.

Useelliseen toimintaan kiihottajalta on aina wadittawa tafeita liikkeen laajuudesta ja woiton warmuudesta. Woittoa tosin on waikea edeltäpäin tarkalleen laskea, mutta yhtä waikeaa ei ole laskea kuinka suuret todennäköiset woiton mahdollisuudet ovat, niiden suhteiden mukaan, jotka wallitsewat silloin kun aseellista toimintaa aijotaan yrittää. Mutta ennentäiffeä täydytään tietää, millä ehdoilla aseellista wallanfumuusta kannattaa ajatellaan.

Useellisen wallanfumuusien onnistumisen ehdot ovat hawaittavissa, jos ottaa lukeaksensa wallanfumuusien historiaa arwoistellen ja myös fotoopiillina asiatirjoina, eikä wain innostawina wapauden sanlari- ja marttyrifertomuksina.

Aseellisen vallankumouksen prittämisen ja menestymisen ehdot.

Ennen kaikkea on väärä se luulo, että työväenluokka ei tarvitsisi muuta kuin kiväärin mieheen, innostusta, yhteenliittymistä, kuoleman halveksimistä ja ihanteellista vapaudelle uhrautumisen halua, ollakseenja tykenevä juorittamaan vallankumouksen vaikkapa aseellista tietä. Innostus ja rohkeus ovat tyllä tarpeellisia ja välttämättömiäfin joukolle, joka puutteisja ja kurjuudesja eläesäänfin haluaa ylöspäin pyrkiä ja jolla on voitettavana esteitä enemmän kuin yhbelläkään muulla valtaan pyrkivällä luokalla on ollut. Mutta „kivääri mieheen“, innostus ja sankarin rohkeus jokaijen rintaan ei ole kaitti mitä aseellista vallankumousta warten tarvitaan.

Samoin on väärä se luulo, että joukkojen paljous määrää voiton. Sekin kuinla paljon on „päin vaikka tyhkein jyrinä“ ryntääwää joukkoa, on tietysti tärkeää, mutta tärkein voittoon wiejä ei selään ole.

Ryhkäikäisissä taisteluisissa ovat tärkeimmät taistelukoneet. Millä puolella ne ovat paremmat, sinne kuuluu voitto.

Tavallisesti historioitsijatkin kertovat, kuinka voitto oli seuraus urhoollisuudesta, armeijan suuruudesta, hyvästä järjestyksestä jne. Tällainen historioitseminen voipi olla oikeaa ja kofonaan totta ainoastaan silloin kun on kysymys taisteluista, joita käydään alkuperäisillä aseilla: nujilla, keihäillä, miekkoilla ja piilukkopysyillä yms., mutta paiksaan se ei pidä, jos on kysymys taistelusta, jota suoritetaan koneilla. Silloin ratkaisee etupäässä se kenellä tapelukoneet ovat paremmat ja kummallako niitä on enemmän.

Sodankäynti-koneet ovat kehittyneet rinnan tuotantovälineiden kanssa. Tuotantovälineiden koneellistuesä ja jättiläistyesä ovat sodankäyntivälineet koneellistuneet ja jättiläistyneet samassa juhteessa. Samoin on käynyt omistuksen kanssa. Tuotantovälineet koneellistuesään ja jättiläistyesjään joutuvat yhä pienemmän kapitalistiluokan yllinomaisuuden ja yllin heidän määräystensä mukaan käytettäviksi. Sodankäymisvälineet koneellistuesään ja jättiläistyesjään joutuvat yhä keskitetymmän valtiomaahdin yllinomaisuuden, jolla on yllinomainen ja ehdoton määräysvalta niiden käyttämisestä. Raittien maiden hallitukset pitävät tarhan huolen siitä, että

niin hyviä taisteluvälineitä kun hallituksella on, ei saa kelläkään muilla olla, ei yksittäisillä eikä puolueilla. Parhaimmat taisteluvälineet ovat niin tarkoin hallituksen valvonnan alaisena, ettei niistä sallita edes yhtä kappaletta kenenkään muun omistaa. Hallitukset (oikeammin valtasolema luolta) menettelevät taisteluvälineihin nähden mainitulla tavalla juuri vallankumouksen mahdollisuuden tähden. Se tietävät, että jokaisen vallankumoushankkeen ja yrityksen, olkoonpa siinä innostusta ja rohkeutta kuinka paljon tahansa, täytyy tulla tukitettuksi ja loppua joukko-
teurastukseen, jos vain taisteluvälineet kestävät hallituksen yksinomaisuutena ja sen määränsten alaisena.

Siiis, kun vallankumoukselliset eivät missään nykyisissä valtioissa voi saada yhtä hyviä aseita kuin on valtiomahdin käytettävissä, on tulos se, että aseellista vallankumousta ei voida tehdä muilla kuin hallituksen omilla aseilla. Sitä ei kannata edes yrittääkään ennen kuin on todennäköisesti varmaa että hallituksen aseista on vallankumouksellisten puolella vähintään yhtä paljon kuin, mitä hallituksen puolelle jääpi.

Se on juuri edellämainittu asian puoli, jonka useimmat aseellisen vallankumouksen puuhaajat näkyvät unohtavan. Siväät ainakaan ole maininneet siitä, vaikka se on tärkeintä kolo aseellisen vallankumouksen kysymyksessä. Tyydytään vain selittele-

mään, että kunhan saataisiin joku mies varustettui browningilla, Grafton kiväärillä tai mauserpistoolilla ja opetetui pommia tekemään, olisi voitto jo niinkuin taskussa. Mutta mitä ovat kiväärit, mauserpistoolit ja prowningit hallituksen kuuluruiskuja vastaan (jotka ampuvat aina tuuteen sataan laulaufeen minuutissa) ja pifatyffiä vastaan (ampuvat sataan wiiteentymmeneen laulaufeen minuutissa). Mitä merkitsee käsin heitettävä pommi hallituksen tranaatteja vastaan, joita ampumalla voidaan lennättää useampien kilometrien päähän, ja strapnellia vastaan, jotka voivat tappa useampia ymmeniä ihmisiä yksi ainoa panos. (Strapnellit si lanotaan laitoista johon ladataan 250 kappaletta pieniä kuulia. Tämä lataus ammutaan sitte ilmaan. Lastujen mukaan määrätyn matkan päässä räjähtää panos ilmaan ja laikki 250 kuulaa tykenevät tappamaan, jos wain osuvat. Strapnellilaitos on hirvittävä murhafone yhteen ferääntyneitä juurempia wäkijoukkoja warten. Se voidaan lähettää tekemään häwitystä, waiffa wihollista ei ollenkaan nähdä, kunhan tiedetään millä paikalla se on.)

Tällaisten murhafoneiden rinnalla brownintimiestemme aseet ovat pettäwiä lasten leikkilajuja. Ja työläinen, joka näiden sanfarien antaa houkutella itfellenjä ustomaan moiffa brownintimallantumouk-

fia mahdolliseksi, pettyy suuresti ja hyvin usein saapi tämän erehdyksensä kalliisti makjaa.

Taloudellisten taistelun aloilla ei työmäestä kovinkaan halukkaasti yritä voittamaan kapitalismia kilpailun avulla, sillä tiedetään toki ojapuilleen, että kilpailijalla täytyy olla yhtä hyvät tuotannonvälineet kuin vastakilpailijallakin, jos mieli voitosta olla toivoa. Mutta valtiollisten taistelun alueella nähty vielä joltinentalin oja työmäenluokasta olevan halukas yrittämään ajellisia vallankumouksia, ilman, että on siihen edellytyksiä, kunhan vain joku tuulihattu alkaa heille browninfi tai maujerpistooli kädessä laakettelemaan hölynpölyä vallankumouksen nimesiä.

Jotaijen työmäenluokan jäsenen veriin pitäisi imeytyä marxilainen käsite yhteiskuntakehityksestä. Se käsite, joka lähtee ajatuksesta: Tuotantotapa on se perustus, jonka päälle ja mukaan koko muu yhteiskunta kehittyy. Valtiomuoto, politika, y. m. ovat vain heijastuksia vallitsevasta tuotantotavasta. (Tuotantotavan taas määrää tuotantovälineiden kehitys.) Täsiä hengesjä tarkastaeliaan yhteiskuntien historiallista kehitystä huomaa helposti, että valtiomahdittin kehittyi tuotantotavan mukaan: keksitty ja vahvistuu sitä vastaavasti. Kapitalistiluokan hallusja olevat taloudelliset voimat (tuotantovälineet) vastaavat vähintään laikkien muiden

kansajerroffien taloudellisia voimia yhtenä. Ja kapitalististen valtiomahdin valtiolliset voimat (taisteluvälineet) vastaavat vähintään koko kansan valtiollisia voimia. Se, joka ei ota tätä huomioon valtiollisesta vallankumouksesta puhuesjaan ja sitä puuhatesjaan on järjestötinän vallankumouksen puuhaaja, jolle tnöväensuokan ei pidä forvaansa falsista.

Mieellisen vallankumouksen miehet hyvin usein wetoawat historiallisiin esimerkkeihin, joukkoja innoatesjania — kuinka sillointin voitettiin kun oli rohkeutta ja innostusta. Mutta historialliset esimerkit ojottawat juuri sitä, että wain silloin owat vallankumoukselliset woittaneet kun wisii määrä hallituksen taisteluvälineitä on ollut vallankumouksellisten puolella ja poikkeuksetta silloin häwinneet kun jellaista edellytystä ei ole ollut. Sellaisia historiallisia tosiasiota woisi luetella kuinka pitkälle tahansa, mutta tämän laatuisten esityksen tila ei sitä jalli. Kehotan wain tyhjymyksen harrastajia panemaan merkille esim. Ranskan viime vuosijadan vallankumoustaisteluita. Vallankumoukselliset niissä woittiwat aina silloin kun hallituksen jotawäki meni vallankumouksellisten puolelle ja häwisiwät silloin kun sotawäki pysyi hallitukselle uskollijena.

Tahtoisin wielä kerran luttijaini mieliin painaa sen yffinkertaisen tosiasiain, että sillä, ken aikoo nyky-

fen valtiomahdin tukistaa, täytyy olla vastaavat afeet. Joukkojen paljous ja rohkeus on suuri tekijä, mutta kuitenkin toisarvoinen silloin, kun on kysymyksessä afeellinen vallankumous.

Tämän kaiken tietävät vallanvaltiot perin hyvästi ja siksi he kohtelevat röyhkeästi ja uhkamielisesti juuria lakkojalain, vieläpä uskaltavat uhitella jellaistatin kansanliikettä kuin juurlakko. He tietävät, että muuttamisja tunneissa voivat turhaneillaan lafaista kolonaiset ihmisjoukot, jos tahtovat. Ja tahtominen taas riippuu siitä kuinka paljon menettämiestä on kysymys, jos kysymyksissä olewiin vaatimukfiin juostuvat.

Jos nykyaikainen köyhälistö täysin tajuaa, mikä hävittävä voima sisältyy valtion turhaneisiin, jättää se jellaiset hullutellut kuin afeellisen vallankumouksen yritykset sikseen. Se tajuaa, että siviiliihmiset eivät ollenkaan voi sitä tehdä. Sen vallankumouksellinen toiminta saapi silloin ujeisja köhdiin uuden suunnan. Se tulee ulkomuodoltaan rauhallisemmaksi, mutta ytimeltään entistään kumouksellisemmaksi. Se rupeaa panemaan suurempaa merkitystä sille toiminnalle, jonka taroitukseksi on päästä kontroleeraamaan valtion taisteluneiden käyttämistä.

Voiko työväenluokka ajestautua?

Ujeat, jotka tyllä jyrkästi kieltävät yksityiset väkivoimat ja pienet kapinayritykset, puolustavat kuitenkin työväenluokan ajestamista ja kehottavat siihen. Muiden muassa tunnettu puoluetoveri A. B. Mäkelä lausui siitä äskettäin seuraavaa: — „Olen tyllä edelleenkin sitä mieltä että vallankumous monesjakin maassa on voimakeinoilla juoritettava, jonka tähden pidän välttämättömänä työväelle aseiden hankkimisen ja niiden käytäntöön harjaantumisen.“

Mitenkähän tämä työväenluokan ajestaminen voisi löydyä päinsä, vaikka emme ottaisi huomioon sitäkään että hallitukset ajettuvat „kanjan ajestamista“ vastaan?

Kun aseellisen vallankumouksen puuhaajat lähetevät työväenluokkaa ajestamaan, alkavat he tavallisesti siitä päästä, että kolehti- ja iltamarahoilla hankitaan muutamia kivääriä, mauserpistoolia ja sen sellaisia — niin — ja tietysti taas hankitaan muutamia, sitä mukaa kun rahoja tulee. Ja ne, joilla on oikein kiire vallankumousta tekemään, alka-

vat asestaa työväenluokkaa varastamalla yllitysten ja asekauppojen aseita joitakin kantamuksia tai kuormia (!)

Mitä lapsellinen tuuma! Toivoo nyt tuonlaisilla keinoilla saavansa aseita niin paljon, että ne jotain merkitisivät valtiomahtia vastaan; valtiomahtia, joka tavallisesti käyttää kolmannen osan valtion menoarviosta armeijan ajehtamiseen ja funnvoja pitämiseen. Ne jummat lasjetaan jadoisja miljoonisja. Tätä armeijaako, jonka vahvistamiseksi käytetään sellaisia summia, joka heti saapi kaitti uusimmat kefinnot murhatoneisja käytäntöön, tätäkö wastustettaisiin kolehti- ja iltamarahoilla hankituilla tai varastetuilla aseilla? Ei! Se on tuhannen kertaa järjetön tuuma. Jo yffistään kymmysjen rahallinen puoli janoo, että työväenluokka ei koskaan voi saada itfellensjä niin paljon aseita, että niihin kannattaisi luottaa. Työväenluokan ajehtajat ovat aiwan yhtä lapsellisia kuin Jalmari Finnen näytelmäsia: „Kun ollaan neroja“, muuan koplakunta, joka haluaa tehdä Suomesta kuningaskunnan, ja usoo tämän tuumanja toteutumiseen — koska he jo ovat onnistuneet jalaisesti hankkimaan 38 brownintia varastoon.

Browningit, mauserpistoolit ja pommit voivat olla hyviä aseita ja Mustojen janoilla „ihanteita“ yffityisille murhamiehille, promokaattoreille ja paflo-

luovuttajille, mutta ajeellisen vallankumouksen tefijöille ne ovat lasten leluja.

Työväenluokan et pidä hankkia ajeita vallankumotjellisia tarfoitufia warten. Se, kuten janottu, ei woi niitä riittäwästi jaada, kahdestafin iynystä. Enfikfi: niin janottu fanjanafestus ei ollentaan woi käyvä päinjä kapitalistiluokan wallasja ollesja. Toisefki: työwäenluokka ei mitentkään woi jaada waroja niin paljoa että se kufenifi riittäwästi ajeita hankkimaan. — Sitäpaitfi afeista on eräs waara jo niinden hankkimisafkana. Useet, jos niitä ferran on, houfuttelewat aina waromattomiin tekoihin. Waikka järjestus olisi kuinka hownä, löntyn aina sen werran kiihkoilijoita, puhumattakaan prowaftaattoreista, jotka eiwät malta olla ajeita käyttämättä tekoihin, jotka wahingoittawat luokkataistelua.

Ainoa, mitä fönhälistö woi tehdä on; parlamenttaarifin toiminnan avulla foettaa päästä määräämään waftion taisteluwälineiden täyttämistä.

Sotilasagitatio.

Viimeisessä kansainvälisessä sosialistien kongressissa Stuttgartsissa oli niin sanottu anti-militarismi keskustelun alaisena. Ranskalainen Hervey esitti, että sosialistien on ruvettava sotilasagitatioissa julkisesti kehottamaan sotilaita karkaamaan armeijasta, tottelemattomuuteen hallitusta vastaan ja nuoria olemaan menemättä sotaväkeen. Sakslaiset taas esittävät sitä vastaan, että jos sosialistipuolueet Herveyn mukaan menettelevät, saavat he heti valtion poliisin ja rikoslain ankarimmat pykälät niskaan. Puolueen parhaita voimia tullaan joutokotain sulkemaan vankeiloihin. Kongressin enemmistö ajettui kysymyksessä saksalaisten kannalle, joka merkitsi sitä, että puolueelle ei ole edullista, että se ryhtyy harjoittamaan anti-militaristista agitatioita armeijan keskuudessa. Sen sijaan jokaisen sosialistin melkoisuus on kaikkivaltainen lapsen ja periaatteen seison sotaväen vastustajiksi ja samalla tietoisiksi aseiden käyttäjiksi, silloin kun joutuvat valtion armeijaan.

Saksalaisten kanta tässä tyhmyksessä on ehdottomasti oikeampi ja työväenluokalle edullisempi kuin herveeläinen.

Ryhtyiset armeijat ovat kotoonpantuja köyhälistöstä ja talonpojista. Barfinaiselle köyhälistönuorisolle on osotettava kapitalistisen valtion armeijan tarkoitus ja herätettävä heissä luottatunne niin voimakkaaksi, etteivät he sotilaksi joututtuaan kostaan käytyä valtion aseita omaa luokkaansa vastaan. Luottatunne ja tietoisuus luokansa turvattomuudesta, seisovan sotamäen ja valtion taisteluvälineiden ollessa kapitalistiluokan käytettävissä, kasvaa olojenkin pakosta köyhälistönuorisossa. Syntyvät ja kasvavat he aikana, jonka henki on: mahdollisimman voimakas luottatunne ja oman luokansa edun valvominen on jokaisen yksilön omattava. Onhan köyhälistönuoriso jo lapsesta ollut pakotettu palkkatyöhön, kapitalistien tuotannon palvelukseen, jossa heidän on pakko huomata voimattomuutensa yksilöinä. Heidän on pakko huomata, kuinka he yhä enemmän tulevat koneellistuneiden ja jättiläistyneiden tuotannonvälineiden automaattiseksi johtajiksi, joiden yksilöarvo ei ole juuri nollaa suurempi. Tällaisessa asemassa heidän täytyy sinänsä oppia se lähty, että heidän pelastuksensa voipi olla vain luokkataistelussa ja ainoastaan siinä. Edelleen he näkevät, kuinka köyhälistön luokkataistelu on voima-

tonta uusimpien kekkintöjen mukaan rakennetuilla murhaneilla varustettua valtiomahtia vastaan. Näkevät kuinka köyhälistö pannesansa toimeen ulkoilmakokouksia, lakkoja ja mielenosoituskulkueita, joutuu valtion aseistettujen poliisien ja sotilaiden räätälväiksi ja murhattaviksi.

Niin käytännöllinen kokemus kuin historialliset tiedotkin osoittavat köyhälistö-nuorisolle köyhälistön luokkataistelun sadun oleman merkitty tiheillä veriläjillä ja kuritushuonetuomioilla. Ja — muistettakoon se — agitafionisja se on aina selitettävä, yhtenä tärkeimmistä luokkataistelua koskevista kysymyksistä. On selitettävä, että köyhälistön luokkataistelua vastassa on aina ollut ja on valtion murhaneet ja rikoslaki, ja että niihin sijältyy suurempi valtiollinen voima kuin mitä koko työväenluokka omaa. Tätä tietä nuorisolle voidaan osoittaa, että valtion armeijan on itse itensä kufistettava, muut siihen eivät kyene.

Kun näin teemme, niin emme tarvitse epätoivolla tulevaisuutta katsoa, vaikka jyrkästi kiellämme köyhälistön luokkataistelulle mahingollisina työväenluokan asestämisen wallantumousta warten, siviili-ihmisten lapinahankkeet, salaseurat ja väkivalan työt. — Ei ole monien vuosikymmenien kysymys, kun armeijan enemmistön muodostavat itsetietoiset ajeiden käyttäjät, jos käsitetään koko ajeellisen

wallantumouksen tyhjyys köyhälistö-nuorison kasvatustyöryhmäkseni ja toimitaan sen mukaan.

Silloin kun köyhälistö-nuoriso sotilasijänsään on itsetietoinen aseiden käyttämisestä, on hyvin todennäköistä, että wallantumouksen wiimenäytöstä ei ollentaan tarvitse ajeroimalla suorittaa. Nykyinen porwaristo ei ole mitään sankareita, jotka ottaisivat henkilökohtaisesti taistellaksensa „henkeen ja vereen“ asti omien etujensa puolesta. Taistelevat ainoastaan niin kauan kun heillä on käytettävänä työväenluokan jäseniä sotilaina, työväenluokkaa vastaan.

Tyhjyys ei tosin tule aivan tyhjentyvästi ratkaistuksi vielä silläkään, että köyhälistö-nuoriso tulee itsetietoisiksi aseiden käyttäjiksi. Niissä maisissa joissa on ajewelvollisuus, muodostaa armeijasta tuntuvan osan keskiluokan talonpojat. Nämä ovat vielä enimmäkseen juurporwarillisen iänmaallisuushumbuufin kannattajia ja heidän harrastuksensa sotilainakin ovat tietysti toiset kun warinaijen köyhälistöläisten. Talonpoikaissotilaat ovat halukkaita noudattamaan ohjetta: — „Sotilaan welvollisuus on taistella iänmaan ja waltaistuimen (wallasjaolewan luokan) puolesta, ulkonaista ja sisäistä wihollista vastaan!“ — Ja porwarillisessa ymmärryksessä sisäinen wihollinen on wallantumoutsellinen köyhälistö.

Kuinka kauan keskiluokan talonpojat tulewat kannattamaan kapitalistista waltiomuotoa, riippuu siitä.

kuinka lauan itse keskiluokka maataloudessa säilyä vaipumatta proletariksi. Mutta kaikkisja tapauksissa tyhdylistönuorijon itsetietoisiksi aseiden käyttäjiksi tuleminen supistaa verisen vallankumouksen vaaran kovin pieneksi. Tälle nuorisolle järjestyneen työväen on selitettävä mahdollisimman tarkasti aseellisen vallankumouksen tyymyys ja heihin luotettava, mutta tukittava korvansa työväenluokan ajestajien saarnoille kuin myöskin väkivaltaisuuksiin kiihottajain kuisfutuksille.

Työläisen Joulu

Dnuuskunta Wisan kustantama joululehti ilmestyi ensi kerran viime jouluna. Työläisen Joulu tulee yhä edelleenkin ilmestymään tarjoten kaikille työläisille sopivaa joulululemistä. Waikka se ei vielä olekaan saavuttanut arvoaste-luja joita N. N. sanomat olisivat erittäin suopeasti julaisheet, uskallamme sitä kumminkin suositaa kaikille työläisille täysipainoisena työväen joululehtenä. Ensi jouluksi ilmestyvän Työläisen Jouluun alkuvalmistustöitä on jo ryhdytty. Useat puolueen työntekijät ovat nyt jo luvanneet kirjoituksia ja kuvia tullaan ensi jouluna panemaan erityistä huomiota. Jolainen työläinen tietysti tulee hankkimaan joulupöydälleen myös Työläisen Jouluun, sitkö onkin asiamiehillä hyvä tilaisuus saada tilauksia. Asiamies paljkiotkin tulewat olemaan niin suuret ja niin järjestetyt että ne tydyttävät kaikkia asiamiehiä sitä niitä jotka hankkivat sadottain tilauksia samoin kuin niitäkin jotka tilaawat waan 5 tai 10 kpl. Mitään ehtoja ei paljkiotitten jalamiseen tulla asettamaan, waan saa jolainen asiamies warmaasti luvaton ja hänelle kuuluvan osan. Kotatuun alkuväivinä lähettämme tilauslistat joissa lähempi selitys on. Ryhdytkää asiamiehiä.

Wilhelm Liebknecht

Waltiopetos ja wallantumous

walmistuu Drjõ Sirolan suomen-
tamana ja Dsuustunta Wisan kus-
tannuksella tämän syksyn aikana.
Se tulee noin 60—70 sivun kotoi-
nen maruslettuna teidän kuvalla
ja Drjõ Sirolan kirjoittamalla W.
Liebknechtin elämäkerralla. Aika-
mieheksi voi ken hyvänsä ryhtyä
lewittämään tätä kirjaa. Aikamie-
hille myönnämme palkkiota, joista
lähemmin tllauslistoissa. Ilmoit-
tautukaa siis heti aikamieheksenne.

Lewittätkää työväenkirjas-
tisuutta. Lisätäkää tietojan-
ne tutkimalla hyviä kirjoja.
Tieto on valtaa.

Hinta 35 penniä.